



# ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακόστων και πρώτων απαρτιθόμενες χρόνον  
εβραύομεν και πάλιν 'στην γήν των Παρθενώνων.

'Ετος χιλια κι' ένακόσκα δεκαπέντε δοξαμένο,  
ποδ με μάντις εδοιώνους αγαθα κι' εγδ' προσιμένη

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εδθείας πρόξεμέ.  
Συνδρομη γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ό ν ο υ .  
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δ έ κ ι φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Εις γνώσιν φέρομεν παν τος εμούσου σσελεπη  
δτι παλούμεν σόματα « Ρωμηού » ανέλλιπη  
μέ την ανάλογον τιμήν, κι' όποιος απ' έξω θέλει  
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

'Εβδόμη Νοεμβρίου,  
μηνός όλίγον κρόου.

Ποδυτος χιλια και τρακόσα και πενήντα σόν όκτώ,  
λένε τώρα πως θά γίνη νέο κάζο τραντακό.

## Μ' εξη στέχους μόνο ψάλλω τόν Δεγύ Κοσσέν τόν Γάλλο.

Σε χαιρετᾷ τών 'Αθηνών ή πολιούχος κόρη  
κτυπώντας την άσπίδα της με τό χρυσό της δόρυ.  
Σε χαιρετούνε και παληά και νέα μεγαλεία,  
σε χαιρετᾷ κάθε καλού κι' ΐδανικού τεχνίτης,  
και ψάλλει νικητής λαός του Μάρνη την Γάλλια,  
πού τών λαών την λυθεριά την έχει και δική της.

## Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.



Όλω σφιγγω τό κεφάλι.  
σάν σκεφθῶ, συνάδελφέ μου,  
πως 'στην βράσι του πολέμου  
θάχωμ' έκλογαίς και πάλι.

Μούντζαις σ' ελας τὰς Δυνάμεις,  
και σ' αυτόους κι' εκείνους φάπα,  
κι' ελα τώρα σάν αντίμης  
νά γενής μαζί μου τάπα.

Ρίξε κάτω τό τουφέκι,  
Περικλέτο μου ζευξέκη,  
μοναχός άποστρατεύσου  
και 'στος γέρους έμπιστεύσου.

Φόρα, βρέ, την σακαράκα  
κι' άτρομήτως πέσε πάλιν  
'στων καλπών τό πατατράκα,  
'στων συνδουασμών την πάλην

Τό σφιριδιον και μόνον·  
σύμβολον κλεινών άγώνων,  
τούτο χάσικο φωμί,  
τούτο δέξα και τιμή.

'Στον Διονύσον θυσία,  
πάμε νά μεθώσωμε,  
και την δόλια Γερουσία  
νά την βοηθήσωμε.

'Εγυρίσαμε 'σά πρώτα,  
'σά παληά μας καθεστῆτα,  
πού δέν είχαμε σκοτούρας γιά συμφέροντα γελοία,  
γιά τιμαίς και μεγαλεία.